

Hovedtanke, som gik igjennem hans Foredrag, den nemlig, at naar en fornuftig Benyttelse af Jorden fordrede en Ophævelse af Skovtvangen, saa var det ikke tilstedeligt for Samfundet at opretholde den, gaar mere eller mindre igjennem alle de moderne Samfund, ogsaa igjennem det danske Samfund. Og at den maa det, følger af sig selv; thi den maa engang komme til at gaar igjennem ethvert Samfund, som med Frihed udvikler sig og arbejder paa at optage saa mange af sine Medlemmer i den høiere Udvikling og det bedre Levetsæt som muligt. Der er Noget, som virker i Samfundet som, jeg kunde næsten sige, en nødvendig Lov, og som det ikke kan nytte at ville forsøge paa at standse. Det er min fulde Overbeviisning, at, hvad vi endog nu beslute i dette Dieblit, eller om nogle Dage eller om nogle Uger, om at opretholde Skovtvangen, saa vil den ikke kunne holde sig i ret lang Tid. Ved min Overveelse af, hvorvidt jeg skal stemme for Loven eller ikke, staaer Spørgsmaalet derfor ikke og kan ikke staae for mig saaledes, om man skal opretholde Tvangen og der ved conservere Skovene, eller om man skal gaar ind paa Loven med den Visshed, at den i mere eller mindre Grad vil kunne føre til en Indskrænkning af Skovarealerne i Landet; nei, saaledes staaer Sagen slet ikke for mig, den staaer saaledes, om jeg vil tjene Conservationen af Skovene bedst ved at tage dette Forslag eller ved at holde paa den gamle Lovgivning, som vi have. Man har her i Thinget talt en heel Deel om den Indflydelse, Skovene have paa de klimatiske Forhold her i Landet. Hvis det var beviist, at de havde en betydelig Indflydelse paa de klimatiske Forhold og paa Betingelserne for Productionen i det Hele, vilde det ganske vist være en afgjørende Grund imod at give Frihed og for at bevare Skovtvang; men det er aldeles ikke beviist. Jeg troer ikke engang, at det er bragt til nogen som helst Grad af Sandsynlighed, at de bestaaende Skove her i Danmark øde nogen større Indflydelse paa Klimaet. Det er nu omtrent 10

Åar siden, at min afbøde Ven, Conferentsraad Forchhammer, gjorde mig opmærksom paa, at vort Vinterklima i det Hele var afhængigt af de klimatiske Forhold i Rusland, især hvad den sidste Deel af Vinteren og det tidlige Foraar angaar, medens vort Sommerklima synes at være afhængigt af de klimatiske Forhold i England. Naar der i Siberien har ophobet sig en usædvanlig stor Masse Is og Sne, og de som følge deraf have, hvad man i Rusland kalder en streng Vinter, feiler det ikke, at vi her faar, hvad man kalder en Eftervinter, enten paa den Maade, at vi faar Frost og Sne, efterat det mildere Veir var begyndt at indtræde, eller at vi faar en lang Række af Frostnætter med Solskinsdage, hvorimod om Sommeren Veirforholdene her ere paa den Maade afhængige af de engelske Veirforhold, sandsynligvis i Grunden af de Forhold, der da herske i Atlanterhavet, at man med Sikkerhed kan forudsæe, at, naar der f. Ex. falder en større Regnmængde i England paa en vis Tid, falder der her omtrent 8 Dage efter ogsaa mere eller mindre Regn. Min afbøde Ven og jeg, der ofte talte om disse Forhold, bleve mere og mere overbeviste om, at Grundbetragtningen heri var aldeles rigtig. Det lykkedes Forchhammer ved Hjælp af Telegraphen at faar meget ofte endogsaa saavel fra Rusland som fra England saadanne Angivelser af Veirforholdene der, at han omtrent 8 Dage forud med nogenlunde Sikkerhed kunde sige, hvilken Charakter Veiret vilde faar her. Jeg troer derfor, at de klimatiske Forhold i deres almindelige og store Træk paa ingen Maade ere afhængige af de locale Forhold her i Landet, men af Forhold, som ingen Forandring med Hensyn til Skovarealet her paa nogen Maade vil kunne paavirke. Jeg skal isørigt gjerne indrømme, at en vis Indflydelse paa Klimaet kunne Skove mere eller mindre udøve, men jeg troer, at den er i strengere Forstand local med Hensyn til de Skove, vi nu have, end de Herrer ere vante til at tænke sig. Den høitærede Minister har med fuld Ret gjort opmærksom paa,